SENTINELA

ANUL II, Nr. 29
6 Iulie 1941

GAZETA OSTĂŞEASCĂ A NAŢIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov S. I. C. sub Nr. 623/1939

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
B-dul Lascăr Catargiu, 31 — Bucureşti
TELEFON: 2.26.27. — 2.08.96.

La Nistru ni-i hotarul!

Soldatul român a purces în năpraznic iureş să înfigă steagul ţării la Nistru, acolo unde de veacuri ne este hotarul. Tremură de bucurie cetăţile lui Ştefan Vodă.

Din Hotin la Marea Neagră ostaşii români şi germani alungă departe în stepele Rusiei balaurul roşu. Înainte, viteji, pentru Cruce, pentru Neam şi pentru Rege!

Generalul Antonescu în primele rânduri

O întâlnire pe front cu Comandantul Oştirii şi Conducătorul destinelor româneşti

„Undeva, pe front"... E o dimineaţă prietenoasă, calmă şi luminată, ca însăşi sufletele noastre româneşti gata să se avânte în marea şi istorica urnire biruitoare.

Zările s'au aşezat limpezi peste verdele crud al vegetaţiei bogate şi e un soare puternic răspândit din belşug în oglinzile apelor.

Popasul pe care-l facem dis-dedimineaţă la acest post de comandă al primelor linii, ne este răsplătit cu o întâlnire pe care n'o bănuiam atât de apropiată: Generalul Antonescu, Conducătorul Statului şi Comandantul forţelor germano-române, e lângă noi.

Generalul în primele linii...

Fără alaiul şi fără trâmbiţile care vestesc, de obiceiu, o vizită atât de deosebită, lângă noi s'a oprit o maşină. Nici sentinelele care fac paza postului n'au avut timp să prezinte arma: silueta Generalului e acum în grupul nostru. Faţa senină şi zâmbetul cald ne apropie lângă el, nelăsându-ne decât clipa salutului ostăşesc la care ne răspunde Purtătorul tuturor viselor şi nădejdilor româneşti: Generalul Antonescu, cu o largă şi luminoasă bunăvoinţă.

Arc destins — bronzat de arşiţa prin care-şi poartă peste tot pasul — Conducătorul a înaintat spre comandament, fiind primit de ofiţerii superiori, care comandă această mare unitate.

Il vedem acuma bine, aplecat peste hărţile teatrului de operaţiuni, ascultând atent expunerea ofiţerilor. Peste liniile haşurate ochii Generalului plimbă săgeţi luminoase ca lamele pumnalelor de Toledo.

Conturul României Reînviată se profilează în faţa noastră şi în această încordare care-i retuşează astăzi cu sânge relieful veşniciei, privirea de oţel a Generalului rămâne înfiptă ca într'o cadră de icoană în care s'au domolit privirile mustrătoare ale Crucificatorului mântuirii oamenilor...

Peste acest relief în care ard acum hotăririle noastre — rupând şi răsturnând silnicia zilelor de umilinţă şi încovoiere — scormonesc adânc privirile clare ale Reintregitorului. Vin de peste tot poruncitoarele chemări acum auzite...

Fiorul redeşteptării e treaz în suflete şi nici o stavilă nu-l poate opri.

Văzându-l pe General în primele linii, iluminat de-o clară şi puternică hotărîre, am înţeles mai bine sensul luptei noastre sfinte. Prezenţa lui pe sectoarele pornirii româneşti, nu se rezumă la o „vizită" de inspecţie rece şi încruntată.

El este dela început printre noi şi avântul cu care ne precipităm spre liniile duşmane se topeşte cu avântul uriaş care-l simţim permanent lângă noi, fără distanţele comode scrutate prin binoclu.

Păşind în fruntea noastră spre marea biruinţă, Generalul înfruntă pericolele înaintărilor, scriind cu hotărîre — pentru veacuri — istoria glorioasă a patriei noastre reînviate.

ŞTEFAN MARINESCU

Cuvânt către ostaşi

Când şi-a trimis apostolii să vestească popoarelor cuvântul adevărului, Mântuitorul le-a zis: Indrăzniţi! Eu am cucerit lumea!

Indemnul acesta are într'ânsul puterea de îndupleca re a căpeteniilor de oşti, care ştiu cum se poartă războaiele. Cristos a vorbit apostolilor ca un cap de oaste. Căci apostolii au fost ostaşi. Ostaşi ai luminei creştine, ostaşi, care nu s'au dat bătuţi în faţa puterii păgâne. Ci au ostenit, au suferit şi s'au jertfit, până când au putut să înalţe crucea la cinstirea lumei întregi.

Dacă s'ar fi lăsat înfricaţi de ameninţările duşmanilor, dacă ar fi cumpănit greutăţile de care aveau să se lovească, ei n'ar fi putut să schimbe faţa lumii. Dar au îndrăznit, au înfruntat primejdiile şi au biruit.

La împlinirea oricărui gând, omul trebue, pe lângă pricepere, să aibă şi îndrăzneală. In plugărie, în negoţ, în călătorie pe ape, trebue ca omul să îndrăznească, dacă vrea să iasă deasupra. Dela Meşterul Manole, care şi-a făcut aripi de a zburat de pe acoperişul mânăstirii dela Argeş şi până în zilele noastre, pe mulţi i-ar fi tăiat capul să facă o maşină de sburat. Dar până nu a venit Vlaicu dela Hunedoara să îndrăznească să se avânte în văzduh cu maşina lui, n'a făcut niciunul nicio ispravă.

Când, la 77, Turcii de pe vaporul Medgedie băteaua Brăila, pe mulţi îi tăia capul că dacă i-ar pune o bombă, ar scăpa de pacoste. A trebuit să se găsească însă caporalul Trotuşanu, care să îndrăznească să meargă înnot noaptea până sub vapor, să arunce bomba... Viteazul ostaş ştia bine că numai o minune cerească îl poate scăpa. Căci, dacă chiar nu l-ar fi băgat de seamă turcii, putea să-l rupă bucăţi bomba, cu care a svârlit în sus vaporul, ca apoi să se scufunde.

Dumnezeu i-a ajutut, însă. A făcut cu dânsul minunea şi s'a întors la mal teafăr, după ce şi-a făcut datoria de ostaş.

Căci, în niciun fel de vieaţă nu se cere omului mai multă îndrăzneală, ca în vieaţa ostăşească. Pe omul simplu l-a făcut Dumnezeu din pământ şi l-a dăruit cu darul înţelegerii. Pe omul ostaş l-a dăruit însă şi cu îndrăzneala, prin care îl apropie de îngerii săi, care au luptat cu diavolii ca să-i alunge din raiu.

Deaceea, la zile de grea cumpănă, ţara nu cheamă într'ajutor pe oamenii de rând, ci pe ostaşii, care, pe lângă arme şi pe lângă pricepere, au şi darul îndrăznelii. Ei sunt reazimul ei tare, şoimii vântului, stâlpii pământului.

Ca şi Cristos, pe apostolii săi, ţara îşi îndeamnă ostaşii ei dragi: Indrăzniţi! Eu am biruit veacurile! Eu am rupt lanţurile şi am încununat trecutul cu lumina zorilor. Indrăzniţi! Eu, ca o stâncă tare, am spart valurile năvălitorilor şi am rămas neclintită, păstrând pentru voi comorile mele. M'am rezimat pe bărbăţia feciorilor mei şi m'am înălţat strălucitoare între neamurile pământului. Indrăzniţi! Eu nu v'am dat arme ca să luptaţi pentru minciună. Eu nu vă îndemn să furaţi pământul şi să întinaţi legea altora. Eu vă chem în numele dreptăţii batjocorite, în numele hotarelor sfâşiate, în numele altarelor pângărite. Vă chem eu, ţara voastră, şi prin mine vorbeşte cel de a doua oară răstignit şi străpuns cu suliţa pe pământul pe care moşii noştri au ridicat sfinte locaşuri de închinare.

Ostaşi frumoşi ai României noastre luptătoare, simţim această chemare a ţării noastre. O simţim în freamătul codrilor, în murmurul apelor, o simţim în razele soarelui şi în umbrele amurgului. Ea ne cutremură pe toţi. Dela copilul din leagăn, pentru care duşmanii făuresc de pe acuma lanţurile, până la moşneagul, care se înspăimântă la gândul că peste mormântul lui vor călca, mâine, hoardele celor fără de Dumnezeu. Căci, duşmanii mândriei noastre au rupt zidul hotarelor. Şi au adus cu ei noaptea şi jaful şi robia. Robia sângelui nostru ales. Pământul nostru a fost rupt, sfâşiat. Şi de dincolo de blestemata brazdă ce au tras-o se aud strigătele de ajutor ale celor de un sânge şi de o lege cu noi.

In ziua cea mare a curmării blestemului, îndrăzniţi. Indrăzniţi, cum au îndrăznit moşii noştri care au semănat codri de stejar, înjugând pe năvălitori. Indrăzniţi, cum au îndrăznit părinţii noştri, care au rupt patru împărăţii, de-au întregit moştenirea dela Traian. Indrăzniţi! Cei cu care aveţi a vă măsura virtuţile nu sunt nici îngeri, nici diavoli. Sunt oameni. Sunt însă oameni care ştiu că asupra lor apasă păcatul vechiu, care aduce osândă nouă. Sunt oameni, pe care nu-i leagă de pământul cutropit nici faptele strămoşilor, nici truda a două mii de ani de muncă nu-i leagă nici măcar gândul că au cucerit acest pământ prin luptă.

Pământul furat dela noi lor nu le spune nimica. Sub brazda, a cărei roadă o duc, nu odihnesc moaştele înaintaşilor lor. Chiar de ar avea însuşiri de buni luptători, ei nu pot pune inimă în împotrivirea lor. Şi cu oameni care luptă fără credinţă în dreptatea lor, lupta ostaşilor pătrunşi de sfinţirea menirei ce li s'a dat, este mai uşoară. In faţa focului cu care vă avântaţi voi, ei nu au temei sufletesc pe care să se razime. La îndrăzneala voastră, minciuna lor nu mai poate să slujească drept armă.

Indrăzniţi! Or fi poate mulţi. Dar ce însemnează mulţimea lor pe lângă tăria credinţei voastre. Şi lupii vin în haite asupra turmei. Dar un singur câine care apără turma cu credinţă, îi alungă, pentrucă, aşa fiare cum sunt, simt şi lupii că dreptatea este de partea câinelui credincios. Şi fug.

In ziua cea sfântă a socotelilor, ostaşi romàni, vouă v'a fost hărăzit cinstea să legaţi rănile ţării voastre, să turnaţi pe ele untdelemnul sfinţit al tămăduirii şi să judecaţi. Să judecaţi cu răspunderea pe care o aveţi înaintea lui Dumnezeu şi a Patriei. Căci Patria se vrea întregită între hotarele ,pe care i le-au iscălit cu sânge părinţii noştri. Ea se vrea luminată întreagă de soarele aprins din focul inimilor ce s'au jertfit pentru dânsa. Să judecaţi cu măreţia acelora, care ne-au lăsat aici păzitori ai moştenirii romane. Şi judecata voastră dreaptă va fi, căci slujiţi dreptatea şi slujiţi pe Dumnezeu.

Indrăzniţi! Din calea vitejilor se dau la o parte munţii şi se întorc din mersul lor apele. In calea celor care îndrăznesc se potoleşte furtuna şi se aprind stelele cerului, ca să-i arate unde să pună pasul. Ostaşi ai României creştine, urmaţi îndemnul lui Cristos şi a voastră va fi binecuvântarea veacurilor, care se vor lumina prin biruinţa voastră. In fiecare clipă aduceţi-vă aminte de cuvintele Mântuitorului: Indrăzniţi! Eu am cucerit lumea!...

I. U. S.

Crezul ostaşului

1. Cred în Regele nostru, în Conducătorul ţării şi în veşnicia Neamului Românesc.

2. Port în suflet icoana României adevărate şi jur să-mi jertfesc vieaţa pentru hotarele ei.

3. Indeplinesc ordinele fără şovăire şi nu mă 'nfricoşează nici primejdia, nici trufia duşmanului.

4. Urăsc de moarte: minciuna, hoţia, trădarea, fiindcă ele înjosesc şi necinstesc pe ostaşi.

5. Iubesc camarazii; ei sunt ca şi mine chezăşia libertăţii ţării, ostaşi bravi în războiu şi lucrători harnici în uzine şi ogoare, în timp de pace.

Aşa să-mi ajute Dumnezeu.

Eroul locotenent Agarici

Abia a 'nceput războiul nostru sfânt şi fapte de eroi au prins să 'nflorească 'n câmpul virtuţilor ostăşeşti.

Isprăvi militare au fost în trecut şi-au rămas incrustate în istoria ţării. In lupta pentru desrobire care a 'nceput, curajul locotenentului Agarici înscrie întâia victorie, cu încredere că lanţul izbânzilor va fi fără capăt.

Aviator tânăr, clocotind de avânt, aprins în îndeplinirea însărcinărilor, zbura, singur la bord, spre zona frontului unde trebuia să readucă avionul luat dela un depozit.

Şase avioane duşmane zburau spre oraşul unde distrugerea era hotărîtă.

Ar fi fost natural ca să ocolească primejdia, că nu era de aşteptat ca unul să lupte contra şase. Dar românul nu cunoaşte teama şi primejdia îl întăreşte, nu-l înspăimântă.

S'a repezit cu aeroplanul şi-a pus în funcţie mitraliera. Ca fulgerul a izbit şi-a nimerit în plin. Trei avioane s'au prăbuşit, celelalte au fost puse pe fugă.

Şi după ce şi-a făcut datoria de vrednic ostaş, aviatorul a continuat drumul spre locul hotărît.

Locotenentul Agarici a adus cinstire oştirii române.

Locotenentul Agarici rămâne erou între eroii Neamului.

Acum ori niciodată

Orice ființă omenească are în viecață o dorință, un vis. Unul vrea să aibă o bucățică de pământ și să-și închege o gospodărie, unde să-și depene vieața cu mulțumire; altul dorește să-și facă o casă mai acătării, altul să aibă niște plăvani care să se joace cu plugul și așa mai departe: fiecare om vrea ceva, după puterea și poziția lui.

Cum este cu oamenii, așa e și cu națiile. Fiecare neam își are dorințele și visurile lui. Unele nații au fost lacome și hrăpărețe, au vrut pământul altora. Altele s'au mulțumit cu pământul lor și l-au curățit de buruieni străine, apărându-l de orice dușman din afară.

Așa a fost Neamul Românesc, dragi vulturi ai Carpaților. Noi n'am avut nevoie de pământul altora, căci era destul de întins cel pe care ni l-au lăsat moștenire strămoșii. Neamul nostru n'a râvnit la bogățiile și frumusețile altor meleaguri, căci ale noastre erau neîntrecute. De aceea de când ne-am pomenit, — și aici ne-am pomenit, — noi n'am părăsit niciodată leagănul strămoșesc și n'am alergat după brazdă străină.

Dar nici altora nu le-am îngăduit niciodată să se atingă de ceea ce era al nostru. Cât potop de lifte fără Dumnezeu și fără țară nu s'a abătut peste noi! Câte veacuri dearândul nu ne-am ațînut la hotarele străbune, pentru a înfrânge pofta de cotropire a nesățioșilor năvălitori!

Cât sânge am vărsat și câte jertfe am făcut pentru apărarea patriei!

O spune cartea istoriei noastre sbuciumate, o vorbește glia însângerată, o îngână apele de atâtea ori înroșite, o vorbesc munții, o strigă văile! Căci nu e colțișor din țara asta vitează, care să nu fi fost martor vitejiei strămoșești.

Ne-am luptat pentru acest pământ, fiindcă era al nostru și numai al nostru și fiindcă-l iubeam.

Am apărat această glie cu înverșunare de lei, fiindcă ea acoperea mormintele sfinte ale slăviților noștri eroi. Și totdeauna ne-am purtat după vorba de legământ a strămoșilor și după jurământul făcut.

Câte secole de furtună!... —Nu ne-au înfricoșat! Câte zile de amar!... — Nu ne-au dat înapoi! Iar Dumnezeul părinților și strămoșilor noștri, care ne-a încercat cu greu, ne-a și mângâiat; fiindcă noi totdeauna am izbândit prin puterea crucii și a credinței.

Dragi ostași, astăzi iarăși a sosit ceasul cumpenii! Priviți în jur de noi, ce frământare groaznică a cuprins lumea și ce valuri de sânge se varsă pentru înfăptuirea unei lumi noi. Câte state s'au năruit, câte țări s'au prăbușit!

Noi am rămas însă în picioare prin marea înțelepciune a conducătorilor noștri. Dar am stat cu arma la picior și gata pentru orice, iar la ceasul hărăzit, am pornit ca leii, căci avem de spus și noi cuvântul nostru la această răscruce a omenirii.

Ni s'a încălcat drept și ni s'au sfârtecat hotare! Am fost umiliți și huliți! A trebuit să răbdăm și să tăcem.

Dar răbdarea a ajuns la sfârșitul ei și mai mult nu se putea întinde. Dulcea Bucovină, grădina Marelui Ștefan și scumpa Basarabie, mănosul pământ al Basarabilor, zăceau sub călcâiul păgân al bolșevicului hrăpăreț. Răni groaznice erau deschise în trupul Patriei. Frați — milioane de frați — lăcrimau sub stăpânire străină, fără lege, fără Dumnezeu. Sufletelor lor supuse chinurilor prin răpirea credinței așteptau înaintarea; iar trupurile lor trudite, în munca pentru păgân, așteptau eliberarea de sub cnutul muscălesc.

Nu mai puteam răbda!

Am auzit chemarea fraților, care ne așteaptă cu inimile pline de nădejde. Nu mai puteam sta o clipă!

Și am pornit cu credința în Dumnezeu și cu hotărîrea izbânzii.

Aceasta e lozinca zilei și lozinca tuturor sufletelor românești!

Acum o sută de ani, străbunii au cântat într'un glas:

Acum ori niciodată croiește-ți altă soartă
La care să se'nchine și cruzii tăi dușmani.

Astăzi, ostași ai României, cântecul acesta e iarăși cântecul întregului neam!

Cu brațul nostru și cu arma noastră, cu sufletul nostru plin de curaj și de nădejde, strigăm uniți în cugete și simțiri:

Acum, ori niciodată!
Inainte! la biruință.

Căpitan rez. GEANTĂ TEODOR

Indemnul de foc al lui Vodă Ștefan

S'au împlinit la 2 Iulie 437 de ani dela moartea Marelui Vodă Ștefan.

Amintirea aceasta, în zilele de azi când strănepoții viteazului Domn luptă cu îndârjire la hotarul răsăritean al Moldovei, capătă un înțeles mai adânc — un îndemn de foc cum nu a fost niciodată.

Iată, acum patru veacuri și câteva decenii vuiau clopotele din Suceava — iar cele patruzeci de biserici și mănăstiri duceau mai departe în lumea întreagă vestea că Ștefan al Moldovei nu mai este.

Și s'au cutremurat atunci nu numai plaiurile românești — dar întreaga lume civilizată a Apusului — pentrucă Voevodul Ștefan nu fusese numai cel mai vestit cârmuitor român — dar și cel mai aprig apărător al creștinătății. Faima îi trecuse peste țări și mări, iar numele lui era pronunțat cu sfințenie de toți credincioșii în crucea lui Cristos.

Ce minunat îl zugrăvește cântecul poporului numai în aceste trei viersuri:

„Ștefan, Ștefan, Domn cel Mare
„Seamăn pe lume nu are
„Decât numai mândrul soare" !

Și într'adevăr, printre voevozii noștri, el strălucește pe cerul istoriei românești ca un soare falnic — la căldura căruia și-au călit inimile urmașii timp de patru secole și mai bine — și tot în credința lui se avântă astăzi armata română să elibereze cetățile moldovene de sub păgânitatea bolșevismului.

Veacuri dearândul poporul român a stat sentinelă neadormită la porțile răsăritului stăvilind cu aprigă hotărîre puhoiul mongol care căuta să cotropească Europa.

Voevozii Țărilor românești cu vitejii osteni, ridicati dela plug, au apărat glia strămoșească și crucea lui Iisus.

Astăzi, armata noastră se găsește în luptă pentru aceleași pricini și pe aceleași locuri unde plăeșii și arcașii lui Ștefan au câștigat izbânda în numele lui Dumnezeu și al dreptății românești.

Luptăm pentru Bucovina lui Vodă Ștefan, luptăm pentru Moldova dintre Prut și Nistru și victoria nu poate fi decât de partea noastră!

Duhul nebiruitului Voevod plutește deasupra cetăților de pe Nistru, îmbărbătând soldații.

Sfintele oseminte dela Mănăstirea Putna, tresaltă de mândrie la fiecare atac, la fiecare chiot de izbândă.

A fost deajuns un an de nedreaptă umilire pentru Basarabia. Dumnezeul părinților noștri a desferecat gurile de foc ce trimet acum moartea în inima sălbatecului roșu.

Iată cetățile ridicate de Ștefan în calea hoardelor de Răsărit, salută tricolorul românesc. Se bucură ruinele dela Chilia și Cetatea Albă — tresaltă în sus pe apa Nistrului sfintele zidiri de la Tighina, Soroca și Hotin.

In ceasul acesta de sfântă aniversare a viteazului Ștefan ne simțim mai mari, mai puternici. Oștirea Regelui Mihai I, condusă de neînfricatul General Antonescu — alături de viteaza armată germană — într'un singur avânt se luptă pentru desrobirea pământului cotropit de necredincioși, pentru Rege, pentru Patrie și creștinătate.

Inainte, flăcăi, dreptatea și izbânda crucii sunt cu noi.

I. VALERIAN

DRAPELE TRICOLORE

D-lui GENERAL ION ANTONESCU, Conducătorul Statulu

Drapele tricolore în fâlfâiri încete
In care vântul zilei se-abate tot mai rar,
Ce trist vă șeade astăzi întinse pe-un părete
Și răstignite astfel pe albul lui de var.

Drapele tricolore cu pânza cea mai dragă,
Cu grijă'nfășurată și desfăcută lin,
Infățișarea voastră de astăzi prea e'ntreagă
Și prea nepotrivită cu sufletul puțin.

Drapele tricolore păstrate în unghere
Cu alte lucruri, poate cândva, de vreun folos,
Privesc cum stați mâhnite și fără vreo putere
Pătate ici și colo și vulturul, sus, ros.

Drapele tricolore, vă vreau în mâini purtate,
Vă vreau desfășurate în soare și în vânt,
Vă vreau fâlfâitoare și ca un cort umflate,
Vă vreau înebunite spre țelul nostru sfânt.

Furtuna să vă rupă... să sfâșie cu dinții
Din pânza și din locul ce e pătat acum,
Când vor porni de-avalma copiii și părinții
In cântece unite, pe cunoscutul drum.

Iar când dreptatea noastră va fi din nou aleasă
Și-oi înțelege mâine ce astăzi nu'nțeleg
Drapele tricolore vă vreau întoarse-acasă
Cu pânza sfâșiată, dar sufletul întreg.

TUDOR MĂINESCU

Mori de vânt basarabene

Sandu Oardă şi copiii săi

Sandu Oardă e refugiat: refugiat basarabean.

Anul trecut, când oştile române au fost silite să părăsească în mare grabă pământul basarabean, cu ochii seci de lacrimi, cu pumnii strânşi şi cu scrâşnetul între măsele, Sandu Oardă n'a stat nicio clipă pe gânduri: în ciuda sumedeniei de svonuri ce se încrucişau, poftind viclean pe ostaşii basarabeni să rămână pe loc, în raiul bolşevic cu alese bunătăţi, Sandu Oardă şi-a luat o pâne de grâu curat, şi-a strâns două rânduri de primeneli, s'a rupt de lângă harnica lui Ileană şi cei doi feciorași ca nişte bujori, şi a pornit pe drumul pribegiei, în mijlocul unităţii sale.

Atâta a mai putut striga la cei lăsaţi în urmă:

— Ileană, adună ce bruma poţi şi ia-o la sănătoasa, că-i pârjol. Vin bolşevicii şi ne stârpesc copiii.

De atunci, pe malul Prutului despărţitor de fraţi, unde au tăbărît în cantonament, Sandu Oardă stă tot posomorît şi cufundat în gânduri negre, stol de corbi ce-i flutură pe lângă tâmple.

„Ileana mea, Ileana mea cuminte! Pe unde vei fi rătăcind? Ce brazdă vei fi îngrăşat cu trupul tău ca laptele şi fraga!...

„Copiii mei, copiii mei dragi...".

Dar ajuns aici, nu-şi mai poate isprăvi gândul, căci un nod i se urcă în gât şi zadarnic încearcă să-l înghită, până ce se sparge într'un bob de lacrimă, ştearsă pe furiş cu mâneca vestonului.

Rânduri-rânduri, camarazii s'au pornit pe la casele lor, să-şi vadă femeile, să-şi lucreze ogoarele, să-şi îmbrăţişeze pruncii. Sandu Oardă a rămas mereu la unitate, s'a rugat chiar să nu fie schimbat de pe Prut: el nu are nimic pe lume, decât scumpa lui Basarabie, pe care numai de aici o poate vedea, o poate simţi în mirosul fâneţelor crude şi în boarea călduţă ce bate uşurel de peste Prut încoace.

Clipele de răgaz şi le petrece pe malul râului. Privind în alinul apelor la vale, adâncindu-şi ochii în zarea siniile a cerului şi verdele ogoarelor, i se pare că desluşeşte chipul Ilenuţei şi mânuţele feciorilor întinse spre dânsul, iar din clipocitul undelor aude susurând o vorbă: „Tată"!

Oftează cu năduh, încleştă degetele pe patul armei şi ocheşte în depărtare balaurul nevăzut dela răsărit. Dar nu trage, n'are voie să tragă. Ci îşi varsă necazul într'o scrâşnire:

„Câini"!

De câteva zile însă, Sandu Oardă simte ceva nou în aer. Vede pe domnul locotenent mai nervos, frământând ţigarea între dinţi, dar scânteindu-i ochii altfel, ca licăritul stelelor pe cer.

Şi Sandu Oardă înţelege. S'a indurra Dumnezeu de suferinţele fraţilor basarabeni robiţi. A văzut Dumnezeu cum li se răpesc vitişoarele, cum li se dărapănă gospodăriile, cum li se pradă ogoarele, cum li se'nchid bisericile şi li se spurcă sfintele odoare.

— Da, băieţi, fiţi gata! La noapte atacăm! vorbeşte cu înflăcărare locotenentul.

Sandu Oardă aşteaptă înfrigurat, cu mâna neclintită pe armă, ceasul cel mare.

„Ileana — cine ştie? — femeie în toată firea, şi-o fi făcut ea vreun rost.

Dar copiii, copiii lui, odraslele scumpe inimii sale!... Lor le trebue o ţară liberă, cu legi drepte şi blânde, unde să-şi trăiască vieaţa în tihnă şi să-şi cultive brazda în voie; le trebue România, România unită şi veşnică".

— Trăiască România, fraţilor! se pomeneşte răcnind Sandu Oardă.

E tocmai clipa hotărîtoare. Atacul se deslănţue. Puntea e făcută, în grabă. Dintr'un salt, Prutul rămâne în urmă. In fruntea tuturor, calcă apăsat Sandu Oardă.

Deodată, cade în genunchi, prinde bulgării în palme ca pe nişte bucăţi de aur, îi sărută lung şi şopteşte:

— E Basarabia fraţilor! E ţărâna mamei, din coapsa căreia m'am născut. Să murim pentru Basarabia, sau să-i dăm vieaţa, adevărata vieaţă românească, pentru totdeauna.

Şi ridicându-se, Sandu Oardă porneşte'n pas alergător. Dar, lătratul unei mitraliere îi înmoaie avântul.

Din nou îngenunchiază Românul pe ogorul strămoşesc, lovit în pulpă de un glonţ.

Ridică braţele spre cer, aţinteşte privirile către zorile ce'mbujorează zarea şi rosteşte apăsat:

— Luptăm pentru copiii noştri, fraţilor! Să-i vedem liberi într'o ţară liberă!...

— Inainte, camarazi, scăpaţi Basarabia, pentru copiii lui Sandu Oardă şi pentru toţi puii de Român ce suferă şi sângeră sub călcâiul stăpânului străin...

—Sandu Oardă nu mai poate merge. M'a ţintuit aici duşmanul. Dar mare-i Dumnezeu! Mă înzdrăvenesc îndată şi vă ajung din urmă... ca să-mi îmbrăţişez copiii.... copiii mei.... sau să-i răzbun!...

— Inainte, camarazi, sufletul meu păşeşte în rând cu voi! Trăiască Basarabia! Trăiască România!...

Sergent t. r. VALERIU GRECU

Trandafir de pe cetate

Trandafir de pe cetate,
Trandafir frumos,
Spune-i mândrei sănătate,
Trandafir frumos.
— Garofiţă din cunună,
Garofiţa mea,
Spune-i badei voe bună,
Garofiţa mea.

Ce ţeşi, mândră-aşa zorită,
Trandafir frumos,
In căsuţa văruită,
Trandafir frumos.
— Ţes cu zor la pânză deasă,
Garofiţa mea,
Că bădiţa-mi vine-acasă,
Garofiţa mea!

Vine badea dela luptă,
Trandafir frumos,
Cu cămaşa toată ruptă,
Trandafir frumos.
E ruptă de vânt şi ploaie,
Garofiţa mea,
Şi de gloanţe din bătaie,
Garofiţa mea.

— Las' să vie sănătos,
Trandafir frumos,
C'astăzi ţes şi mâine cos,
Trandafir frumos.
Şi-am să cos să mi-l îmbrac,
Garofiţa mea,
Să mi-l port iarăşi pe plac,
Garofiţa mea.

Bădişor cu chica creaţă,
Trandafir frumos,
Mi-ai venit rănit la faţă,
Trandafir frumos.
— Am o rană, două, trei,
Garofiţa mea,
Dar mi-s ochii tot ai tăi, —
Garofiţa mea!...

I. U. SORICU

Dor basarabean

Frunză verde de pelin
Tu străină, eu străin
Amândoi ne potrivim.
Hai în codru să trăim,
Haide'n codrii Băcului
Pe marginea Prutului,
Să ne facem bordeieş,
Cu uşorii de cireş
Şi potir de măcieş;
Când om vrea ca să dormim,
In departe s'auzim
Buciumile păstoreşti
Din câmpii moldoveneşti.

(Cântec popular,

VACA LUI LEBEDEV

PĂŢANIA CAPORALULUI SAVA UNGUREANU

de Locot. rez. ELIE BUFNEA

(Urmare 9)

El crezuse că 'n Siberia şi iarna şi vara e frig, ori acum îl ardea soarele aşa cum ard cărbunii ţinuţi în palmă. Câteodată trebuia să sape în pielea goală, de i se înegrise spatele ca la căpcăuni.

Pe înserate sau când se înora, năpădeau roiuri de ţânţari, unii mari ca albinele şi-i sugeau sângele. Săpau adesea cu capetele vârîte în nişte saci, cu sită de păr în dreptul feţii, ca să nu-i omoare ţânţarii. Mâinile erau pline de sânge şi umflate de ţânţari mai rău ca de pişcăturile ploşniţelor.

•

De cum se lumina de ziuă începea săpatul şi săpau sub comanda unui vătaf rus, de două ori mai mare ca dânsul. Pe marginele şantierului păzeau soldaţi cu armele încărcate şi nimeni nu avea voie şi nici nu îndrăsnea să lase lopata din mână decât numai ca să ia tărnăcopul.

Dacă leşinau de oboseală sau de căldură, numai atunci erau scoşi din şantier. Dacă scăpau fără 20 de vine de bou, îi udau cu apă rece şi lucrul mergea strună. Nici Chinezii şi nici Mongolii nu îndrăzneau să leşine...

Gustul tutunului îl uitase. Totuşi îi lăsa gura apă, când vedea — şi numai pe furiş — pe vătaf răsucindu-şi o ţigară. Chiar dacă ar fi avut bani, de unde era să cumpere, când până la cel mai apropiat sat era peste 50 de km! Şi apoi, săpau acolo numai pentru mâncare, ca să trăiască de pe o zi pe alta. Poate, când vor termina lucrul, — se gândea Sava, — le vor plăti şi leafa, — dar, mare cum era Siberia, când puteau să-l termine?

•

De ce o fi săpând ei canalurile acelea nu pricepuse niciodată. Nimeni nu da explicaţii şi dacă ar fi întrebat, — răspunsul ar fi fost — o vână de bou peste spate.

Nu ajunsese nici cămaşa să şi-o spele de trei săptămâni, aşa era de sdrobit. Se mângâia însă, că dacă ar fi fost trimis în sudul Rusiei, la lăptăriile Statului, în Crimeea, cum a fost vorba la Harcov, tot aşa ar fi păţit. Acolo cămaşa i s'ar fi râncezit de unt şi de jintiţă. Acum era împuţită şi putredă. Aproape nu mai avea cămaşe pe el, nici aţă şi nici ac s'o coase.

Lui Sava Nicolaevici îi era silă de sine însuşi şi de vieaţă.

•

Nu crezuse niciodată în Dumnezeu şi nici la biserică n'a fost de multe ori. Ultima dată intrase în biserică la Chişinău, şi numai pentrucă ştia că era acolo Tamara. Acum ar fi vrut să se roage ca un călugăr, ca un călugăr păcătos, dar în afară de „Tatăl Nostru" şi de „Mulţumimu-ţi Ţie Doamne, că ne-ai săturat...", pe care o învăţase la cazarmă, nu ştia nicio rugăciune, şi pe aceasta din urmă nu-i venea s'o spună, că nu se mai săturase de când plecase din Tiraspol.

•

In fiecare zi aceeaşi mâncare; un fel de mămăligă alburie, moale de tot şi nefiartă, mirosind a mucegai.

Simţea Sava Nicolaevici că din zi în zi s'apropie moartea, văzând cu ochii. Şi el ar fi vrut să moară, să scape de mizeria în care trăia şi se ruga lui Dumnezeu să-i ia sufletul, că numai sufletul mai rămăsese într'ânsul.

Noaptea, mai mult visa decât dormea. Nu putea dormi de oboseală.

•

Ştia Sava toate lungimile drumurilor Siberiei şi care unde duce. Săptămâni întregi numai despre lucrurile acestea a întrebat pe Chinezi şi pe Mongoli, şi chiar pe Tunguzi.

Nu se putea însă încumeta să fugă, să ia drumul pe jos, spre ţara lui, deşi credea cu tot dinadinsul, că'n ocnele de sare din România trebue să fie mai bine decât pe unde pătimea şi pătimise el.

Ţara lui era aşa de departe, şi-l îngrozea zădărnicia încercării şi vâna de bou.

•

De multă vreme îl frământau gânduri negre. Să fi fost în preajma unui râu, lucrul ar fi mers strună: s'ar fi aruncat într'un vârtej de apă şi ar fi înecat acolo toate necazurile şi toate durerile. Să fi avut o armă, cum avea pe Nistru, ar fi fost şi mai mângâiat.

Avea omul o curea, cu care îşi lega vara cămaşa şi iarna cojocul să nu-l umfle vântul, dar când îi încercă tăria, se rupse în două.

S'a frământat Sava Nicolaevici Ungureanu câteva zile în şir să poată găsi o funie şi n'a găsit. Şi, tot gândindu-se şi judecând, luă totuşi o hotărîre.

Se mai rugă lui Dumnezeu să-i ierte păcatele, — şi pe cel mai mare pe care voia să-l facă acum, — hotărît fiind să se spânzure.

Nu-i mai trebuia nici funie nici curea, găsise alteeva şi se mira cum de nu şi-a adus aminte până atunci.

Il durea inima, că se prăpădeşte aşa de tânăr, dar se gândea, că în loc să-l omoare alţii, mai bine să-şi facă seama singur, că doar a fost ostaş!

Dealtfel, vedea şi el, că nici nu mai era în toate minţile.

(Urmare în numărul viitor)

Căpitanul Epure

Zvonul cutreerase satele de pe malul Nistrului, ca biciul unui fulger. Știrea cea grea turnase otravă în inimile moldovenilor și izvor de lacrimi răsări în ochii tuturora. Nu credea nimic că pământul românesc, că ogorul moștenit dela strămoșii jertfiți să-l apere, poate fi necinstit de călcâie vrăjmașe.

Era zi călduroasă de vară cu fluvii de lumină și belșug de aur pe holdele coapte. Numai pe sufletele celor așezați de veacuri la hotar coborîse pâcla grea a durerii și-a morții.

De pe tot malul Nistrului, dela Otaci în jos, dela Rughi, dela Iarova, dela Cremenciucul grămădit între stânci și râpe, ieșiră țăranii ca la o înmormântare. Nu s'auzea glas, de parcă erau străini de vorbă și de obârșie. Numai ochii, cercetau zarea ucraineană, până departe, blicind drumuri ce s'ascundeau printre semănături și de pe care trebuiau s'apară cei nedoriți.

Unii, îngroziți, încercau să'ncarce fărâme de averi, neștiind ce să ia din gospodăria unde agonisise o vieață de trudă. Alții, cu sărăcia în buccele, plecau de-a-dreptul pe jos, peste dealuri, spre o gară îndepărtată, cu nădejdea c'or scăpa de primejdia ce s'apropia.

Când au văzut că preoții și învățătorii își iau rămas bun, au înțeles adevărul și n'au mai putut opri plânsul. Și-au plecat unii spre biserici să'ngenunche și să ducă lacrimi prinos icoanelor; alții s'au îndreptat spre țintirimuri. Acolo s'au plecat pe morminte și-au vorbit cu cei dragi. Era, sub fiecare cruce, un părinte, un frate, un urmaș. Era în fiecare groapă un creștin, un român, culcat odihnei în glia cea fost totdeauna aceeași, din răsărit, la Tisa.

N'a fost o mai adâncă înțelegere, în tăcerea dintre cruci, ca'n ziua aceea din sfârșitul lui Iunie. Și-au priceput cei vii porunca morților și s'au întărit în credința cea mare, în ziua care trebue să-și sune sorocul odată.

Satul moldovenesc al Cosăuților era și el în fierbere. Țăranii forfoteau pe drumurile dintre livezi, așteptând. Femei le sprijineau gardurile, temându-se să iasă în ogradă. Tovarășii gospodăriilor, câinii, începură să urle, presimțind nenorocirea.

Peste stâncile de granit roșu, peste podgoriile înșirate covoare pe dealuri, peste zarea deschisă larg, coasa morții amenința secerișul ei.

Dincolo, în orașul Iampole se vedea învălmășeală. Oștire, cai, mașini, tunuri, împleteau încurcături pe ulițe. Și Nistrul tăcut și bătrân, mergea încet, pe sub livezi și stânci, să ducă satelor răzășești și de mazâli, poveste de mângâere.

Un călăreț sosi, vijelie.

— E adevărat, fraților ?

— Adevărat, măi Toadere, bată-i nevoia și urgia.

— Asta nu să poati, măi oameni buni.

— O să vie vremea când n'are să se poată, da' amu să vedi că să poati, răspunde un bătrân, apropiindu-se de călăreț.

— Da' pi la Egoreni ci s'audi ?

— Ca și pe-aici, vești răli...

Dela pichetul de grăniceri sosi un băetaș, gâfâind. Răcni aprins la fată și cu sufletul în țipăt.

— Trec...

De dincolo, dinspre satul Praguri, plutiau câteva bărci. Inainte de a coborî bolșevicii pe mal, un escadron de cavalerie umplu hudița dintre livezi, coborît dinspre ruinele de pe deal.

Comandantul escadronului, căpitanul Epure, sări de pe cal, ordonând descălecarea Cu caii la mână înaintară spre mal.

Bărcile ajunseră la țărm. Câțiva comuniști, în strae fumurii, se dădură jos, încet și greoi, de parcă ar fi avut poveri în spate. Priviră sperioși pe ostașii români și se 'ngrămădiră, mănunchiu.

A fost o clipă de grea tăcere. Intre ei și ai noștri o lespede de piatră se puse stavilă.

Bolșevicii priviră 'n urmă, spre Praguri. Alte bărci grămădi ajutoare, înseninând fața celor dintâi.

Un comunist se desprinse din mulțime și eși înainte. Vorbia o moldovenească pocită, cum pocit era și chipul lui de rus cu fruntea cât muchea cuțitului, nasul gogoșar turtit și ochii spălăciți ca floarea albastră după ploaie.

— Ce-a spus ?, întrebă căpitanul Epure pe-un sergent ce-i sta în spate.

Până să primească răspunsul, bolșevicul glăsui a doua oară și ofițerul înțelese.

— Asta nu se poate, răcni, furios, căpitanul.

— Predai arma, spus odată.

— Eu, arma ? Nu vezi că n'am armă?

— Pistol predai.

— Acum ofițerul surâse. Nu credea că poate fi altceva decât o glumă.

Rusul înaintă un pas și îndrăsni să 'ntindă mâna.

— Predai arma, răsti vorba iarăși.

— Ofițer român care să predea arma ?... Ai mai auzit una ca asta ?

Dintre comuniști se năpusti unul mărunt, pistruet și cu ochii roșii ca jarul:

— Haide mai repede, dă revolverul, că n'avem chef de sfat, spuse lifta, fudulindu-se că vorbește pe 'nțeles.

— Ce spui ? Arma ? Gloanțe am și vi le pot da, arma este a țării, răspică răspunsul ofițerului.

Soldații români se priviră cu 'nțeles, apropiindu-se.

— Voi să fiți cuminți. Așa-i ordinul. Răfuiala cu ei o 'mplinesc eu.

Și când bolșevicii năzuiră să-l împresoare, ofițerul întinse revolverul. Șase gloanțe nimeriră 'n plin...

Cel din urmă îi găuri tâmpla. Căzu... Sângele întinse pe obraz panglica roșie din drapelul țării. Roti privirea, cuprinzând în ea ostașii lui dragi.

Murmură, cu ultimele puteri în glas:

— Spuneți acasă că comandantul vostru n'a rușinat armata română.

Apoi, s'audă parcă numai sergentul:

— Feciorul Generalului Epure și-a făcut datoria... Tata poate odihni în liniște în cimitirul dela Buzău...

Pleoapele căzură, rămânând o dungă senină a ochilor îndreptată spre cerul limpede ce se boltia peste Moldova...

Cpt. rez. D. IOV

Inchinare Basarabiei

Pământ basarabean, te-au cotropit păgânii
Și'nstrăinat de noi ai stat aproape-un an.
Dar nicio clipă chiar, nu te-au uitat Românii,
Iar azi venim la tine, pământ basarabean.

Hotar de răsărit, pământ basarabean,
Pe plaiurile tale cu holde aurii,
Au scris în cartea vremii, Plăeșii lui Ștefan,
Mărețe pagini pline de 'nalte vitejii.

Azi Prutul a'ncetat a ne mai fi hotar,
Și peste matca sa trec valuri de voinici.
Se duc să răsplătească potopul de amar,
Ce ne-au vărsat în suflet călăii bolșevici.

Inlături umilința!... Făcut-am jurământ
Să ne păstrăm întocmai o Țară și Credință.
Căci s'a trezit chiar Ștefan din secular mormânt,
Să ne conducă oastea la Sfânta Biruință.

Luptăm pentru dreptate și pentru Dumnezeu...
Stă mândru 'n paza crucii trecutul glorios,
Căci fost-am peste veacuri și vom mai fi mereu
Popor al isbăvirii și-ostași ai lui Hristos!...

ANTON ȘTEFĂNESCU

Cetatea Hotinului

La luptă, Române!

Cu crucea înainte, jugul moscovit să'l sfărâmăm!...

Nu e vorba numai de răzbunare pentru ce-au îndurat frații noștri din Basarabia, nu avem numai de adus înapoi la Țara mumă pământul moldovenesc dintre Prut și Nistru și din holdele înflorite ale Bucovinei, — ci trebue să ne apărăm întreaga glie strămoșească pe care bolșevicul cel fără de lege și credință vrea s'o cotropească.

Dacă vrem să mai trăim ca popor, ca neam, ca lege, poruncă dârză ne este să luptăm cu toții strâns uniți, zi de zi, ceas de ceas, clipă de clipă.

Voinicul cu arma'n mână, bătrânul, copilul, femeia dela țară la coarnele plugului, muncitorul și meseriașul în fabrică și atelier, funcționarul din birou, medicul în spital, sora de caritate la căpătâiul celui suferind, arhitectul, inginerul, conducătorul tehnic pe șantier, cu toții să
„dăm mână cu mână,
Cei cu inimă română...".

Fiecare în raza lui de activitate, cât de neînsemnată ar părea, să-și pună toată vlaga și nădejdea în slujba Țării și a Generalului Antonescu, căci fiecare e ca o rotiță într'un mecanism complicat de ceasornicărie, iar dacă o rotiță se înțepenește, tot mecanismul se oprește!

Când bravul soldat în luptă cruntă e gata să-și jertfească tânăra lui vieață pe altarul patriei, cei rămași acasă sunt datori să pună toată râvna lor în munca la care sunt sortiți, căci numai astfel luptătorul de pe front va avea toate cele ce-i trebuesc pentru a cuceri victoria scumpă tuturora.

Fiecare, ducând la bun sfârșit partea lui de muncă, e alături de cel ce se luptă cu dinții încleștați în ploaia de gloanțe dușmane!...

Așa dar, Românce și Români, să ne unim la muncă, să ne unim la luptă, cu suflete călite și'n cruntă încordare, să facem să renască o Românie Mare!...

Lt.-col. T. A. DAVILA

Botezul focului

Urcând spre coama dealului de pe care bubue tunurile românești, care trag în hoardele bolșevice așezate vremelnic pe pământ basarabean, pasul nostru cată a ajunge cât mai repede în mijlocul fraților care așteaptă desrobirea.

Voi vedea din nou pământul spre care luni întregi, acum un an pe toamnă, priveam cu inima plină de durere, stând de pază la un post de observație al unității mele.

Toamna cea mai tristă venea peste pământul basarab, mânioasă și grea, vrând parcă să alunge de pe pământul atât de scump nouă, pe năvălitorii fără credință.

Primele salve pentru eliberarea Basarabiei

Primele salve pornite din țevile tunurilor românești, mi-a dus spre Basarabia sufletul plin de fericirea revederii fraților de peste Prut.

Sunt acum lângă tunurile care-și trimit ghiulele de oțel în mijlocul dușmanului. Mă întâmpină un flăcău cu zâmbetul pe față. Este sublocotenent din ultima promoție, căruia Dumnezeu i-a hărăzit fericirea de a lua parte activă la războiul sfânt pentru distrugerea comunismului.

Este acelaș pe care l-am văzut și la parada de 10 Mai când defila pentru prima oară cu galonul de ofițer.

Acum — când comandă cea mai avansată baterie din linia I — este la fel de calm și plin de fericire ca și atunci, la 10 Mai. Lângă el, ostașii mai în vârstă ne întâmpină cu aceiași ochi hotărîți, în care citești, ca într'o carte, mulțumirea pe care le-o dă datoria împlinită.

Nici n'am ajuns bine la mijlocul costișei și am auzit răspicat comanda...

Cu fruntea însemnată de sfânta lui misiune — bucuros că a primit botezul focului — tânărul comandant aparținând ultimei promoții de ofițeri, regla tirul tunurilor care eliberează de sub jugul bolșevicilor pământul scump al Basarabiei.

Aviatoare romånce primind ordine

Ambulanțele sburătoare și bravele romånce care le pilotează

...S'a dus vremea când fetele stăteau numai acasă, la gura sobei și împleteau ciorapi. Astăzi fetele luptă alături de bărbați în vieață și pe front. Tinerele romånce, călite în voința lor de a fi utile patriei s'au angajat, voluntare, în aeronautică. Unele sunt chiar aviatoare, cu frumos trecut sportiv, toate răscolite de gândul ajutorării Patriei.

Aidoma suratelor care lucrează ca șofeur pe ambulanțele automobil ale Crucii Roșii, iată-le utilizate ca pilot pe avioane militare, — acele minunate ambulanțe sanitare menite să salveze sute de vieți ale celor căzuți în lupte și transportați din liniile avansate către spitalele din interiorul țării.

Fotograful nostru le-a „prins" în ochiul cutiei sale minunate, la lucru, pe aerodrom.

In clișeu vedem cum camaradele noastre, într'un moment de răgaz, primesc ordine lângă aripi de avion. Apoi au decolat, fiecare cu sentimentul datoriei împlinite în serviciul țării, dublat de nobila misiune a samarineanului. Iată ambulanțele spintecând văzduhul, sub vigoarea pilotajului feminin croindu-și drum printre nori spre răniții ce-și așteaptă salvarea. Un prim ajutor dat de medicul ambulanței și de auxiliarul său și rănitul e, apoi, îmbarcat în avion. Instalat în ambulanța care ia înălțime, supravegheat de sanitarul de serviciu, în timp ce pilota e la postul de comandă al avionului. Și, în sfârșit, avionul alb cu semnul Crucii Roșii aterizează pe aerodrom, unde ambulanțele automobil transportă la spital pe rănit.

Pilotă, medic, sanitar și brancardier, sunt la post, și-au făcut pe deplin datoria.

REP.

Ziarele italiene despre eroismul trupelor române

Intreaga presă italiană, ca și posturile de radio-difuziune, se ocupă pe larg de intrarea României în războiul contra bolșevismului, în marea luptă dusă pentru apărarea creștinătății și a civilizației, alături de Reichul Marelui Hitler și de Italia Ducelui.

Ziarele scot în relief glorioasele fapte de arme ale trupelor române, precum și avântul de neînfrânt cu care armata română a reluat și de data aceasta lupta multi-seculară contra hoardelor dușmanului de totdeauna dela răsărit de Nistru.

Intre altele ziarul „Piccolo" publică o corespondență, în care se relevă valul de entuziasm al poporului român față de comunicatele de războiu, care dovedesc zdrobitoarea superioritate germano-română. Bătăliile susținute de români au dat prilej armatei Regelui Mihai să-și arate valoarea prin lupte sângeroase și atacuri eroice, la baionetă, toate încununate de cel mai deplin succes.

Ziarul „Messagerro" publică o corespondență, prin care se scoate în relief acțiunea aviației romåno-germane și bombardamentele eficace asupra bazelor inamice și a nodurilor de cale ferată. Armata română s'a dovedit capabilă să asigure succesul. Autorul articolului scrie că tinerii vulturi români au profitat de experiența instructorilor germani și italieni.

Ziarele „Tribuna" și „Regime Fascista" menționează cu acest prilej, înaintarea rapidă a armatelor aliate pe fronturile din Basarabia și Bucovina.

„Corriere della Sera", sub semnăturile „Tragedie umană" și „Puternică viziune înfricoșătoare", se ocupă de teritoriile sovietice rămase la voia întâmplării între vechiul și noul regim.

Ziarul descrie emoționanta întâlnire a populației din aceste provincii cucerite cu armatele liberatoare, insistând asupra mizeriei morale în care se găsea această populație terorizată de bolșevism.

„Acum înțeleg — spune autorul articolului — motivul pentru care acești țărani ies în calea soldaților germani și români, râzând și plângând, ca și cum ar intra din nou în lumea civilizată".

Cea dintâi victorie navală română

Marina română a aruncat în aer distrugătorul bolșevic „Moscova"

Marina română a obținut zilele trecute cea dintâi izbândă în lupta împotriva marinei sovietice. La 26 Iunie, când marina noastră și-a măsurat puterea cu marina bolșevică, distrugătorul „Moscova" a fost scos din luptă și scufundat de bravii marinari Români.

Această victorie, care arată priceperea și vitejia Marinei Regale Române, a produs mare senzație. Pentru a vedea mai bine însemnătatea acestei victorii, dăm aici câteva date asupra distrugătorului „Moscova":

Distrugătorul „Moscova", din clasa cu același nume, este numit de ruși „Lidery", conducător de flotilă și se poate foarte bine numi, crucișetor ușor. A fost construit la Nicolaew, lansat în anul 1937 și intrat în serviciu în 1939—1940. Caracteristicile sale erau următoarele:

Armament 2.895 tone.

— 5 tunuri de 130 mm.

— 2 tunuri de 57 mm antiaeriene și navale.

— 6 tuburi lans-torpile de 533 mm. în 2 grupuri a 3. Viteză: 36,6 noduri, viteza maximă, realizată de puternice turbine de 70.000 cai vapori. Dimensiuni: lungime 140 metri, lățime 13 metri, pescaj 3,7 metri.

Această navă, împreună cu alta de același tip, Charcow, era dintre cele mai reușite conducătoare de flotilă, ca viteză și armament.

In Marea Neagră, o formațiune navală rusă, în care intra și „Moscova", ia contact cu unitățile noastre navale: distrugătoare, artilerie de coastă și mine.

Crescuți în tradiția, în spiritul bătrânului bric „Mircea", formați cu grije în școli și în lungi și nenumărate campanii de instrucție, tinerii noștri marinari și-au arătat valoarea în luptă, într'un mod glorios.

Toate unitățile noastre au intrat în acțiune, unindu-și sforțările pentru scoaterea din luptă a vaselor bolșevice.

In mai puțin de 30 minute dela începerea focului, falnicul distrugător bolșevic „Moscova" a fost aruncat în aer. Un al doilea distrugător a fost, după cât se pare, avariat. Formațiunea navală rusă, în fața acestor pierderi, a trebuit să dea bir cu fugiții. Distrugătorul „Moscova" a făcut explozie și s'a rupt în două, scufundându-se în câteva minute.

Marina noastră n'a suferit nicio pierdere. Tirul vaselor noastre de războiu și al artileriei de coastă a funcționat cu precizie, dovedind antrenamentul marinarilor noștri și calmul lor, care poate fi pus alături de al marilor marine străine.

Victoria din Marea Neagră este cea dintâi pe care tânăra noastră marină o obține în acest războiu.

Ea deschide calea către noi și mărețe fapte de arme. Este deci începutul zilelor de glorie, ce se anunță pentru întreaga armată română.

Marina noastră, care la 26 Iunie a ridicat „micul pavoaz", semnalul de luptă, poate ridica astăzi „marele pavoaz", semnalul marei sărbători.

HOTIN!

Hotin, Hotin, Hotin...
Te poartă 'n cârcă dorul
La tine-mi este viața
Și casa și ogorul.
Ulciorul bucuriei, ulciorul plin cu vin
S'a prefăcut 'n lacrimi
De dorul tău, Hotin.
Ne-au aruncat cenușa
Disprețului dușmanii.
Ne-au prigonit,
Dar astăzi, Românii și Germanii
Au sfărâmat păgânii ce-i fără Dum- [nezeu.
Și ne-om vedea deacuma...
Și tu Hotin și eu
Ne-om povesti în noaptea basarabă
Cu mult drag
Tu, anul de robie
Eu, anul meu pribeag
După furtună iarăși
S'arată Cer senin —
Iți port 'n suflet dorul
Hotin, Hotin, Hotin!

Plut. adm. GH. NEGURIȚĂ

OMUL ȘI FAPTA

Presa zilnică a înregistrat ca un fapt divers hotărîrea luată de conducătorul grupului etnic german din România, de a fi trimis pe front, împreună cu 36 demnitari ai acestui grup.

Fapta de cavaler medieval a d-lui Andreas Schmidt înscrie prin noblețea gestului, pagină de istorie nouă.

Ne obișnuisem să vedem în omul politic expresia unor valori morale îndoielnice, pentrucă de cele mai multe ori omul acesta nu putea demonstra din activitățile ce-i reveneau, decât scaunul magiei parlamentare.

D-l Schmidt demonstrează conținutul sufletesc determinant al conducătorului: exemplul.

Ca cetățean român, conducătorul grupului etnic german vine să limpezească din confuzia clevetirilor, realitatea idealului german din România: cu noi „Românii", pentru războiul sfânt al neamului românesc.

Este gestul omului german, ridicat dincolo de înțelegerea obișnuită și atinge sensibilitatea noastră.

Este fapta ce deschide drumul prin cazematele minciunii, spre orizontul atât de larg cuprinzător al faptelor, nu al clevetirilor.

Luați aminte!

Maior CORNELIU PENESCU

Ambulanțele sburătoare

Nu poţi să mănânci o pâine

Ţiganul, dac'a simţit
Că-i coteţu nepăzit
Şi că e rost de ciordit,
S'a gândit, s'a răsucit,
Şi cu Doamne-ajută'n dinţi
Şi alţi patruzeci de sfinţi,
Se simţi mai îndrăzneţ
Şi trezindu-se'n coteţ,
Inşfăcă gogea gânsac
Şi-l făcu scăpat în sac.
Gâştele de lucru n'au?
Intr'un glas alarma dau.
Şi-un dulău din bătătură,
Hai şi el să facă gură;
Iar ţiganul zăpăcit
De atâta gârâit,
Şi gândind la păruială,
Ori altfel de miruială,
Desfăcu gura la sac,
Dete drumul la gânsac
Şi o şterse cât putu.
Când din curte-afară fu,
Şade locului şi-ascultă
Şi-auzind tot gură multă,
Pe-ale gâşte şi pe câine,
Lasă treaba pentru mâine
Şi plecă bolborosind,
Indărăt privind cu jind:
— „Să fiţi voi afurisite!
Găsi-v'aş înţepenite
Mâine noapte în coteţ!...
Şi tu ce te faci isteţ?
De mi te-apuci de lătrat?
Vedea-te-aş lătrând turbat!
Din pricina voastră iacă,
Cap de gâscă, proastă, seacă,
Şi-o jigodie de câine,
Nu poţi să mănânci o pâine".

V. BILCIURESCU

CHIUITURI

Asta-i mândra bat-o norii
C'o căzut din podul morii,
Asta-i mândra bat-o sfinţii
C'o căzut de şi-o rupt dinţii!

Aoleo! măi hoţ de dor,
N'am topor să te omor.
Nici săcure să te taiu
Să nu mai am niciun baiu.

Să n'ai somn să n'ai hodină
Nici noaptea pe lună plină
Nici ziua'n amiaza mare
Să nu scapi de sărutare.

Epistoliile soldatului Neaţă

Dragă Neaţă

Doresc ca micile mele rânduleţe să te găsească pă matale f. f. f. sănătos pacolo pă unde ieşti, cât despre mine află drăguţule că îţi fac ca şi lu Netişor căruia iam scos ieri un dinte. Şi tare rău îmi pare că Stănică furieru nare Ordine Verzi şi pentru Muieri fincă io şi făcusem o listă dă Madame dă la noi dăn sat ca să venim pă front să rupem câte o bobiliţă pă spinarea Bolcevicilor care Madame alu Ghiţă Chioru a lu Fleoarţă alu Uţupăr şi alde coana Mareta plotonoreasa dă Jandari săntără făcute Foc. Incolo drăguţule toate pacilea e bine şi belşug dă parcă nici nar fi război să mai carvazi nici o grijă. Dă no ploua o să ieşim săptămâna asta la Seceră ca să vezi Grâul teai cruci + e taman cât Matale neniculele cu puşcă cu tot şi galben ca salba a bună a Coanei Preotese. Numa că ieri noapte avusei un Visurât. Unde se făcea că Matale stăteai lângă o gogeamite putina cât Casa şi lângă putină bolcevicii pă care Matale îi tăiai cu satâru şi îi aruncai acolo ca pă Varză şi strigai la mine: adu Sare. Şi unde să făcea pormă că veneau şi nişte Bolcevice grase şi atunci Matale îmi ziseşi: Acu tu Mariţico dute că am Io grijă dă ele, care lucru tare mă întristă şi bocii toată noaptea. Dă când plecaşi Matale Vaca a bălţată a fătat, scoserăm două rânduri dă pui, vândurăm Caisele la un Bulgar şi grădina din Vale e plină dă Ardei şi Ceapă şi Pătlăgele şi Cartofi aşa că dacă nu puturăm să mergem şi noi la război cu mâinile în sân nu am stat.

A matale care nu doarme gândindu-se la Bărbăţelu ei viteaz.

Mariţica

Te sărută

Tetiucule sămi aduci ceva dacolo Neaţu ăl Mic

Ţiganul pe front

Un ţigan, era pe linia I-a de trăgători, mare cinste pe neamul ţigănesc. De frică, stătea mai în urmă şi se tot ferea, ca să nu-l vază vrun gradat. Din întâmplare, îl văzu domnul Căpitan.

— Mă cioroiule, ce stai în urmă şi nu treci în rând cu ceilalţi?

— Apoi, să trăiţi domn căpitane mânca-te'aş „Să vedeţi, al dracului, puşca mea bate mai departe, şi de asta m'am dat mai în urmă, ca să bată cât a ălorlanţi"!

Glume

Intre soldaţi.

— Ai văzut vreun rus?
— Da.
— Cum arată?
— Cu ceapă şi oţet!

In tranşee.

— Pentru ce se bat Ruşii?
— Să-şi apere „borşevismul"!
— Dar cine dracul le cere borşul lor?

In linia II-a.

— Ai văzut vreun paraşutist?
— Nu.
— Unde-or fi?
— S'or fi întors.
— Cu ce?
— Tot cu paraşuta.

La un post de comandă.

— Ce fac Ruşii?
— Atacă.
— Cum atacă?
— Cu faţa înapoi!

Pe un aerodrom.

— Ce tactică întrebuinţează piloţii ruşi în luptă?
— O tactică curat rusească.
— Zău? Care-i aia?
— Fuga!

Intre soldaţi.

— Ştii că s'au prins prizonieri?
— Da.
— Şi li s'au dat drumul.
— Nu mai spune! Şi n'au fugit?
— Ce să fugă, frate! Chiar de i-om lua la goană, tot nu pleacă.
— De ce?
— Păi neam de neamul lor nu s'au ghiftuit aşa ca la noi!

La cavalerie.

— Cea mai celebră cavalerie e cea rusească.
— Zău?
— Să vezi cum aleargă când fuge inamicul, dar mai ales să vezi ce fuge când vine inamicul!

BEN. C.

Ghicitoare

O mie de ochişori
O mie de noduri.
O mie să fiţi
Şi tot nu ghiciţi

(plasa)

Păţaniile soldatului Neaţă

de Neagu Rădulescu

Neaţă: Du bist mein bruder Friţ.
Friţ: Ia, frate Neaţ!

Friţ: Buna ciorba, frate Neaţ!

Friţ: Ţigareten volen frate Neaţ?
Neaţă: Ia, ia, bruder Friţ, parcă aş fi acum don' primar!

Neaţă: Şi acum bruder Friţ, mâncarăm împreună, fumarăm împreună, hai să prindem şi câţiva bolşevici împreună.

Faptele săptămânii

DIN ȚARĂ

SUVERANUL a primit din partea I. P. S. Mitropolitul Nicolae al Ardealului, următoarea telegramă:

Majestății Sale Regelui Mihai I
București.

Cu sufletul înălțat, tot clerul și poporul dreptcredincios al Ardealului Vă urmează Sire, în acțiunea glorioasă de desrobire a fraților căzuți sub jug străin, de refacere, a onoarei românești și de răsturnare a domniei celor protivnici lui Dumnezeu.

Mulțumim lui Dumnezeu că a dăruit Regelui nostru prilejul de a înscrie în istoria Neamului nostru acest moment de însemnătate epocală pentru viitorul omenirii.

Rugăm fierbinte pe Dumnezeul părinților noștri și pe Domnul Isus Cristos să hărăzească Regelui și armatei noastre creștine biruință grabnică asupra păgânilor.

NICOLAE, Mitropolitul Ardealului.

D-L PROFESOR MIHAI A. ANTONESCU, vicepreședintele Consiliului de Miniștri, a trimis Suveranului următoarea telegramă:

Majestății Sale Regelui Mihai I
Sinaia.

In ziua când armatele Majestății Voastre trec desrobitoare pe pământul Moldovei cotropite, îmi îndrept gândul de credință spre Majestatea Voastră, urându-Vă din tot sufletul ca Dumnezeu să Vă umple Domnia de glorie.

MIHAI A. ANTONESCU

DIN CAUZA războiului numărul trenurilor fiind micșorat, Direcțiunea Generală a Poștelor comunică următoarele: nu se trimit cu poșta scrisorile simple (în țară sau străinătate), decât dacă sunt scrise de autorități; de asemenea cărțile poștale scrise de particulari nu merg cu poșta; nu se primesc mandate telegrafice pentru militari; se pot trimite acte sau copii de pe acte în scrisori recomandate, dar fără a se mai scrie nimic altceva.

Adresele de pe plic și conținutul scrisorii se va scrie numai în limbile română, germană sau italiană.

PRINTR'UN DECRET-LEGE s'a hotărît să se pedepsească cu moartea pe aceia care — în timpul mobilizării sau războiului — fac tâlhării, fură, dă foc, intră în casa altuia cu gânduri rele, evadează sau ajută pe alții să evadeze, pe când sunt alarme aeriene sau atacuri aeriene. Tot cu moartea se pedepsesc acei care fură sau încearcă să fure din casele din care oamenii au plecat din cauza atacurilor aeriene.

D-l GENERAL ANTONESCU, Conducătorul Statului, a hotărît ca toți evreii care locuesc în comunele rurale (satele) din Moldova să fie îndepărtați, pentru ca să se păstreze ordinea și siguranța în spatele frontului germano-român. Și în celelalte regiuni se va face la fel, dacă va fi nevoie.

ȘEFUL GRUPULUI etnic german din România, împreună cu 36 fruntași dela conducerea grupului, au cerut să fie trimiși ca voluntari în armată pentru a lupta împreună cu soldații români împotriva bolșevicilor ruși.

Ministerul Apărării Naționale a aprobat cererea.

DRAGOSTEA pe care țara o arată soldaților de pe front, cât și familiilor celor care au rămas acasă, crește și se poate vedea din felul cum înțeleg, aproape zilnic, să ni-l dovedească frații noștri rămași acasă.

Zilnic au început să se primească la Ministerul Apărării Naționale sume de bani pentru familiile ostașilor căzuți pe front.

ÎN ZIUA SFINȚILOR PETRU ȘI PAVEL s'au făcut — la toate bisericile din țară — slujbe religioase de mulțumire lui Dumnezeu și parastase pentru odihna sufletelor ostașilor germani și români căzuți în războiul sfânt pentru apărarea Crucii împotriva bolșevismului și pentru eliberarea scumpei noastre Basarabii și Bucovine.

DIN cele 3—4 bombe ce le-au aruncat avioanele sovietice în Capitală, mai toate au căzut în jurul Patriarhiei, fără însă a o nemeri. Se poate vedea din asta că bolșevicii sunt dușmanii bisericii creștine pe care caută să o distrugă în primul rând, după cum distrug libertatea și ordinea popoarelor unde au aruncat sământa comunistă.

PREFECTURA POLIȚIEI CAPITALEI ne trimite spre publicare următoarele:

Se aduce la cunoștința generală că este strict interzis oricărei persoane a ridica sau a se atinge de avioanele inamice doborîte, care pot prezenta încă pericole prin efectul materialelor explozibile ce mai conțin.

Se vor anunța în asemenea cazuri comisariatele de poliție, care vor înștiința la rândul lor Comandamentul sau unitatea de aviație cea mai apropiată, pentru a proceda la ridicarea resturilor avioanelor căzute.

PREȘEDINȚIA CONSILIULUI DE MINIȘTRI comunică următoarele:

Sovietele urmăresc pe toate căile să producă acte de dezordine și de agresiune în spatele frontului. In acest scop, lansează din avion — cu parașutele — spioni și agenți teroriști, care iau contact cu cei din țară și cu populația iudeo-comunistă, pentru a organiza împreună acte de agresiune.

Câțiva din acești agenți au fost prinși și pedepsiți. La Iași au fost executați 500 iudeo-comuniști care trăseseră focuri de armă din case asupra soldaților germani și români.

Toate încercările ce se vor mai face de a turbura liniștea și ordinea vor fi reprimate pe loc, fără cruțare. Populația pașnică are datoria de a da pe mâna autorităților locale pe toți cei suspecți și pe toți străinii apăruți de curând în localitate. Cine nu divulgă la timp pe acești tulburători ai ordinei și siguranței vor fi executați, împreună cu toată familia.

DE PESTE HOTARE

ÎN SPANIA s'au făcut mari manifestații de stradă contra Rusiei și Angliei. Se pregătește un corp de voluntari care să lupte împotriva Rusiei Sovietice. Printre primii care au cerut să lupte sunt 2 miniștri. Chiar copii de 12 ani au cerut să fie înscriși voluntari să lupte contra bolșevismului, căci știut este cât a suferit Spania din cauza comuniștilor.

S'au înscris peste 50.000 voluntari până în prezent.

ÎN RUSIA poporul încearcă să scape de barbaria comunistă. Conducătorii comuniști însă au arestat mii de persoane la Moscova pe care le-a și omorît.

ȘI FRANȚA a rupt legăturile cu Rusia Sovietică, din cauza propagandei comuniste care dăunează Statului. De asemenea mulți francezi se înscriu să lupte ca voluntari contra bolșevismului.

FĂCÂND BILANȚUL victoriilor germane în Rusia, ziarul spaniol „Alcazar" arată că vreo 500.000 kilometri pătrați, cu o populație de vreo 30 milioane de suflete, au și fost desrobite de sub jugul comunist. Ziarul stărue de asemeni asupra însemnătății faptului că în acelaș timp lupta împotriva Angliei continuă.

VOLUNTARII din Suedia înscriși pentru a lupta împotriva bolșevismului au și plecat pe frontul din Finlanda.

POȘTA SENTINELII

Copil de trupă Răpan Constantin. „Respectuos vă rog domnule redactor să binevoiți a publica și poezia mea pe care am făcut-o în repaosul pe care le-am avut...".

Uite, dragă băiatule, îți facem cheful:

„Pân'la vechile hotare
Să strigăm cu toții tare
Pentru România Mare;
Să strigăm cu toți în cor
Să trăiască-al nostru Rege
Și al nost' Conducător!

Dar te rugăm și noi ceva: în repausul pe care-l ai, cată mai de grabă de citește, că de scris — ești încă mic — ai vreme destulă...

Caporal, pilotaj, Dumitrache Vasile. Subiectul care ți-e drag și pe care-l pui în versuri sub titlul „Aviatorul român" l-au pus în povestiri frumoase scriitori de-ai noștri de seamă. Așa, d. locotenent în rezervă Victor Ion Popa a scris o carte minunată care se chiamă *„Aurel Vlaicu, ucenicul lui Dumnezeu"*. Dacă n'ai citit-o încă, citește-o. Dacă n'ai bani să ți-o cumperi, scrie-ne, poate îți facem noi rost de dânsa.

Până atunci, iată reproducem chemarea dela începutul poeziei:

Românaș vultur de munte
Fii atent la ce s'aude...

precum și strofa dela urmă, care sună ca un îndemn:

Și acum — Români! — cu toții
Să luptăm pân'la mormânt
Ca să afle strănepoții
C'am păstrat un sfânt pământ.

Jand. fruntaș Luca Miron-Comănești. Nu e nevoe să spui toate celea numai și numai în versuri.

Trimite-ne carte așa cum trimiți acasă, la părinți, la nevastă sau la copii. Așterne pe hârtie ce gândești, chiar dacă nu sună din coadă.

Primele trei strofe din „Sergentul" sunt ale poetului Vasile Alecsandri. Din celelalte, cu mici îndreptări, nu poate fi dată la tipar decât aceasta:

Odată și odată
Ne-om repezi în sus
Pe drumul care duce
Spre granița de-apus...

Ascultați în fiecare Duminică dela 15—16 „Ora ostașilor la Radio"

Evenimente din războiu

Frontul germano-român. Pe linia de luptă la Nord de România, forțele armatei germane au ocupat Lembergul. Armatele sovietice încercuite între Bialystok și Minsk au făcut zădarnice sforțări de a ieși din cleștele care se strânge tot mereu în jurul lor. Toate contraatacurile inamice au fost sfărâmate cu mari pierderi.

Până în prezent, au fost distruse peste 5.000 avioane bolșevice și mai multe mii de tancuri și tunuri.

Aviația germană a intervenit cu succes, bombardând coloanele bolșevice în retragere. Numeroase care de luptă și sute de autocamioane au fost distruse. Câteva zeci de mii de soldați ruși au căzut prizonieri.

In dimineața de 1 Iulie, trupele armatei germane au cucerit orașul Riga, continuându-și înaintarea.

Deasemenea, aviația germană a bombardat violent Moscova, unde bolșevicii au luat măsuri de evacuarea populației.

Armata slovacă a intrat în Ucraina, unde populația o salută cu bucurie.

In sectorul Prutului și al Dunării, trupele germano-române sunt în înaintare. Pe un front de 500 km, sub comanda d-lui General Ion Antonescu, armatele aliate luptă cu un curaj de nedescris, dovedind că frăția de arme germano-română își culege astăzi roadele meritate pe câmpul de luptă.

Umăr la umăr trupele germane și române din Moldova de Nord înaintează spre Nistru și Nipru, în timp ce bolșevicii se retrag. Din Moscova se anunță că Stalin începe să recunoască înfrângerea.

Bravura ostașilor români este subliniată de presa străină care spune, pe drept cuvânt, că războiul cu Rusia a fost foarte dorit de Români, luptând cu eroism pentru eliberarea fraților basarabeni și bucovineni și pentru distrugerea bolșevismului.

Frontul italo-german. Obiectivele militare din marele port egiptean Alexandria au fost din nou bombardate de avioanele germane, provocând incendii uriașe.

In Africa de Nord, s'au continuat luptele din regiunea Tobruk. Avioanele italiene au bombardat întăriturile cetății Tobruk.

Deasemenea, în Mediterana, flota și aviația Axei au scufundat mai multe vase engleze.

C. 40.926.- M. O., IMPRIMERIA CENTRALA, BUCUREȘTI